

OPONENTSKÝ POSUDEK

Jméno diplomanta:	Bohumil Poláček
Téma práce:	Odpovědnost v přepravě podle smluvních typů
Rozsah vlastního textu práce:	147 402 znaků včetně mezer (dle prohlášení autora)
Datum odevzdání práce:	17. 06. 2021 v elektronické podobě 18. 06. 2021 v tištěné podobě

Předmětem práce diplomanta je podle jeho vlastních slov popis a porovnání obligačních poměrů vzniklých z přepravy osob nebo věcí a dále porovnání jednotlivých principů týkajících se odpovědnosti. Ačkoliv je nepochybné, že problematika přepravy a s ní spojené odpovědnosti je živá a aktuální, autorem vytyčený cíl se nezdá být příliš ambiciózní. Již samotný úvod práce je velmi stručný a omezuje se v podstatě jen na konstatování známého faktu, že česká právní úprava obsažená v občanském zákoníku je ovlivňována mezinárodním a unijním právem. Je třeba poznamenat, že předkládaná práce celkově působí velmi strohým a kompilačně-deskriptivním dojmem.

Považuji za zbytečné vymezovat pojem odpovědnosti a rozvádět jednotlivé předpoklady vzniku povinnosti k náhradě škody, ať už jde o odpovědnost subjektivní či objektivní. Znalost toho, co se rozumí právní odpovědností, jaké jsou její druhy a co jsou například liberační důvody, se od čtenáře orientujícího se v právu předem očekává a její přiblížení nepředstavuje žádné novum. Za přínosný neshledávám ani autorův letmý popis jednotlivých smluvních typů používaných v oblasti přepravy, včetně vymezení jejich podstatných náležitostí, a z nich plynoucích závazků v druhé části práce. Jde o materii, která je již podrobně a dostatečně popsána v odborné literatuře. Stejně tak není například zřejmé, z jakého důvodu se autor uchýlil k reprodukci definice újmy na zdraví, resp. nemajetkové újmy, a spotřebitele (s. 14–16), když nakonec tyto pojmy s přepravou osob v praktické ani teoretické rovině nijak konkrétně nepropojuje. V práci se rovněž objevují detailní citace pravidel z přepravního řádu, což ve výsledku jistě napomohlo zvýšit objem jejího textu, ale z vědeckého hlediska žádné obohacení nepřineslo. Obdobným způsobem, jakým autor přistoupil ke zkoumání problematice z pohledu české právní úpravy, se věnoval předmětným otázkám upraveným normami práva unijního a mezinárodního. Ve třetí a čtvrté kapitole své diplomové práce se v podstatě omezuje pouze na systematický výčet použitelných evropských předpisů a mezinárodních úmluv uplatňujících se v přepravě a na parafrázování některých jejich vybraných, leč jistě důležitých ustanovení. I zde autor pouze takříkajíc pluje po povrchu, namísto toho, aby se pozastavil u určitého vybraného problému a hlouběji ho zanalyzoval. Přestože na některých místech odkazuje na rozhodnutí Soudního dvora EU (s. 40, pozn. 76; s. 41, pozn. 80; s. 42, pozn. 81), ke škodě věci je blíže nepředstavuje a nepodrobuje vlastnímu kritickému hodnocení. V rámci poslední kapitoly autor předkládá komparativní přehled „druhů odpovědnosti smluvních stran zajišťujících přepravní služby“ (s. 62). Vzhledem k tomu, že na tomto místě někdy používá pojem „odpovědnosti“ v tzv. retrospektivním smyslu (viz např. odpovědnost za újmu na zdraví, za škodu na zavazadle) a jindy v tzv. perspektivním pojetí (viz např. odpovědnost za včasnost zásilky, za obstarání přepravy, za informovanost komitenta), bylo by z právně-terminologického hlediska zřejmě vhodnější mluvit spíše o přehledu povinností různých subjektů vystupujících v právním styku v souvislosti s obstaráváním přepravy. Konečně, zmiňuje-li se autor ve svém díle o

smlouvách, které nejsou občanským zákoníkem výslovně upraveny jako „přepravní“ smlouvy (viz smlouva o skladování, komisionářská smlouva), měl by alespoň rámcově předestřít, jaký význam z hlediska přepravy mají či mohou mít.

Po formální a systematické stránce není předkládané práci co vytknout. Text je přehledně a jasně rozdělen do pěti hlavních tematických celků, jeho struktura je logická a jednotlivé výklady na sebe navazují. Názvy kapitol a podkapitol odpovídají jejich obsahu. Práci nechybí úvod ani závěr. Rovněž jazyková a stylistická úroveň práce je dobrá. V textu nejsou podstatné gramatické nedostatky. Správně je v zásadě pracováno i s právní terminologií.

Při zpracování díla autor použil dostatečný počet zdrojů, na které správně odkazuje v souladu s předepsanou citační normou. Poznámkový aparát je adekvátní. Zvolená literatura je reprezentativní. Zahrnuje však téměř výlučně domácí tituly. Autor mohl nepochybně v mnohem větší míře využít judikatury, a to jak české, tak zahraniční.

V diplomové práci postrádám především vlastní podnětné názory a závěry autora. I přesto mohu konstatovat, že autor prokázal samostatnost při zpracování zvoleného tématu, schopnost zorientovat se v právní úpravě a doktríně. Práci proto doporučuji k ústní obhajobě s předběžným hodnocením: prospěl – dobře. U ústní obhajoby by se diplomant mohl vyjádřit k následující otázce:

Jaký praktický význam by v oblasti přepravy mohlo mít využití institutu slibu odškodnění?

V Praze dne 6. 9. 2021

JUDr. Vít Lederer, Ph.D.
oponent